

Дешка бѣше у градинѣ
Сама усамена.
Срѣдѣ цвѣтье-то подѣ калинѣ,
Сѣди нажалена,
На рѣкѣ си бѣ подпрѣна,
Вѣ яблѣкѣ сѣзрѣна.
На яблѣкѣ малка птичка
Гнѣздо бѣ извила;
Край гнѣздо-то на единѣ вѣйкѣ,
Весело кацнала.

Пилянца-та, кѣто глѣдѣтъ
Майка си веселѣ,
Слаби крилца си раскрылѣтъ,
Църкѣтъ съсъ се силѣ . . .

Пѣкъ тя носи единѣ мухѣ
И до гнѣздо-то доди,
Подава їѣ и крила махѣ,
И весела отиди . . .

Пилянца-та оставахѣ
Тихо и весело;
В' гнѣздо-то ся намѣстихѣ,
Кѣтъ нищо и не было . . .

А Дешка їѣ тихо глѣда,
Нажалена плачи:

Послѣ жално си въздѣхна
И си убѣрса очи

— „Боже милый, Боже вышній —

„Умно си нарядилъ! . .

„Какъ гы милва, Боже милый,

„Ты любовь си дарилъ! . .

„Тя гы милва, ты гы храни —

„Душа за тѣхъ дава.

„Нѣ кѣтъ сѣко си подхвъркни —

„Кому ся надѣва? . . .

„Едно на тѣй, друго на тѣй —

„По бѣлѣ свѣтъ ще идѣтъ . . .

„Тѣй смы и ный, тѣй смы и ный;

„Тезѣ сѣдби ны чакѣтъ